

Arrest

nr. 107 476 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1.de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2.de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding,

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten ("bijlage 13 quinquies") van 7 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, en artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. MICHOLT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Georgisch staatsburger te zijn van Georgische origine. U bent afkomstig van Zugdidi. U verklaart dat uw echtgenoot in 1998 is overleden aan een hartaanval ten gevolge van herhaaldelijke gewelddadige bezoeken die jullie thuis kregen van onbekende personen. In augustus 2009 werd u beschuldigd van onwettig de grens naar Abchazië te hebben overstoken. U werd gearresteerd en gedurende een ganse dag vastgehouden. U moest een boete van 3000 lari betalen, anders zou u drie jaar naar de gevangenis moeten. U besloot om de boete te betalen en u werd 's avonds vrijgelaten. U had echter de waarschuwing gekregen dat u zich elke maand zou moeten gaan aanmelden bij de probatieafdeling, om zo te laten zien dat u nog steeds in de stad was. U deed dit ook effectief en ging zich elke maand aanmelden bij de probatieafdeling. Af en toe moest u nog boetes betalen.

Eind november 2010 vielen een vijftal onbekende mannen jullie huis binnen. Ze doorzochten gedurende enkele uren het volledige huis en ze bedreigden uw dochter D. (O.V. 6.739.144). Ze zegden dat ze haar de volgende keer zouden meenemen.

Uw dochter was hier zodanig van geschrokken dat zij besliste om Georgië te verlaten.

Op 6 december 2010 is zij richting België vertrokken, waar zij op 13 december 2010 asiel heeft aangevraagd.

Uw zoon De. (O.V.6.993.075) en uw dochter D. waren allebei ernstig ziek door TBC. Toen uw dochter in België te weten kwam dat haar ziekte te genezen viel, raadde ze uw zoon aan om ook naar België te komen.

Uiteindelijk is hij in april 2012 ook naar België gekomen en heeft hij op 23 mei 2012 asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Omdat u steeds boetes bleef krijgen en u bang was dat u op een dag niet meer genoeg geld zou hebben om die boetes te betalen en u dus in de gevangenis zou belanden, bent u op 26 augustus 2012 ook naar België vertrokken.

Op 31 augustus 2012 bent u hier aangekomen en op 3 september 2012 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, het vonnis van de rechtbank en de bijlage van dat vonnis, een kopie van uw huwelijksakte en een kopie van de overlijdensakte van uw man, een van de boetes die u hebt ontvangen, kopieën van bankafschriften, een medisch attest over het overlijden van uw man, medische attesten uit Georgië en medische documenten uit België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met Georgische autoriteiten. U werd door hen valselijk beschuldigd van het illegaal oversteken van de grens met Abchazië en sindsdien moest u regelmatig boetes betalen, anders zou u in de gevangenis belanden.

Bij terugkeer vreest u te worden gearresteerd en voor een vrouw van uw leeftijd betekent dat volgens u de dood.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken.

Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Zo bent u onaannemelijk vaag met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo blijkt u helemaal niet te weten door welke dienst of welke organisatie u werd gearresteerd in augustus 2009 (CGVS K. 29/10/12 p.4, 28/01/13 K. p.4,5). U weet niet waar u een dag lang werd vastgehouden, u kunt enkel in het algemeen zeggen dat het in Batumi was (CGVS K. 29/10/12 p.5, CGVS K. 28/01/13 p.4) en wanneer u werd gevraagd aan welke dienst u regelmatig boetes moest betalen, dan blijkt u dat eigenlijk ook niet te weten (CGVS K. 29/10/12 p.7).

Wanneer u vervolgens werd gevraagd of u ooit hebt proberen uit te zoeken door wie u werd gearresteerd en door wie u voortdurend werd lastiggevallen, verklaarde u dat u dat niet hebt gedaan, omdat u bang was om in een nog slechtere toestand verzeild te geraken. Uw man was immers vermoord, omdat u die personen had tegengesproken (CGVS K. 28/01/13 p.4).

Wanneer u dan werd gevraagd of de personen met wie u problemen hebt dezelfde zijn als diegene die uw man in 1998 hebben vermoord, moest u het antwoord echter opnieuw schuldig blijven (CGVS K. 28/01/13 p.4).

Dat u er geen idee van hebt door wie of door welke dienst u valselijk werd beschuldigd, werd gearresteerd en vervolgens gedurende enkele jaren werd lastiggevallen, is niet aannemelijk.

Dat u het bovendien hebt nagelaten om meer informatie te bekomen over de identiteit van uw vervolgers, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw problemen.

Van een asielzoeker die bescherming vraagt in België kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om meer te weten te komen over de actor van vervolging waarvoor zij bescherming vraagt.

Dit hebt u echter niet gedaan.

Wanneer aan uw dochter D. meer informatie werd gevraagd over uw problemen, bleek zij zich zo goed als niets meer hierover te herinneren.

Uw dochter weet niet meer door hoeveel personen u werd gearresteerd, waar u zich bevond op het moment van de arrestatie, welke kleren de personen droegen die u kwamen arresteren en op welke manier u bij uw vrijlating naar huis bent gekomen. Ook meent zij zich niet meer herinneren om de hoeveel tijd u zich moest gaan aanmelden bij de probatieafdeling (CGVS D. 29/10/12 p.14, CGVS D. 28/01/13 p.3,4,5).

Dergelijke vage verklaringen omtrent zulke cruciale gebeurtenissen is opvallend.

Uw dochter verklaart dat zij als gevolg van het nemen van zware medicatie ernstige geheugenproblemen heeft en dat zich daardoor vele dingen niet meer zo goed herinnert (CGVS D. 29/10/12 p.4, CGVS D. 28/01/13 p.3).

Er moet echter worden op gewezen dat uw dochter op geen enkel moment een voldoende gestaafd medisch-psychologisch attest voorlegde waaruit zou blijken dat zij wel degelijk aan ernstige geheugenproblemen zou lijden.

Dat zij dus zulke beperkte kennis aan de dag legt over een incident waarbij haar moeder voor haar ogen werd gearresteerd, is niet aannemelijk en dit betekent dat de geloofwaardigheid van uw arrestatie en van de daarop volgende problemen ernstig wordt aangetast.

Bovendien werden met betrekking tot uw problemen ook enkele tegenstrijdigheden opgemerkt tussen enerzijds uw verklaringen en anderzijds de verklaringen van uw dochter.

U verklaarde immers dat de personen die u kwamen arresteren burgerkledij droegen (CGVS K. 29/10/12 p.5), terwijl uw dochter aanhaalde dat de twee mannen die bij jullie binnenvielen in augustus 2009 politiekleren droegen, waarna zij onmiddellijk haar verklaringen aanpaste en zei dat ze zich de kledij van deze personen niet meer herinnert door de medicatie die zij moet nemen (CGVS D. 29/10/12 p.14).

Eerder werd echter al geargumenteed dat, gezien het ontbreken van een duidelijk medisch-psychologisch attest, de loutere verklaringen van uw dochter dat zij aan geheugenproblemen zou lijden niet als verschoningsgrond kan dienen voor de vastgestelde anomalieën in jullie beider verklaringen. Een tweede tegenstrijdigheid werd vastgesteld met betrekking tot de boetes die u regelmatig moest betalen.

U verklaarde namelijk dat u die boetes telkens ontving wanneer u werd opgeroepen naar de probatieafdeling (CGVS K. 29/10/12 p.8, CGVS K. 28/01/13 p.8).

Uw dochter daarentegen verklaarde dat er elke keer verschillende mannen langskwamen om het verschuldigde geld te komen vragen (CGVS D. 29/10/12 p.15).

Dergelijke vaststellingen zijn opvallend en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Wat betreft de problemen die uw dochter D. eind 2010 zou gekend hebben, dienen er na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen met deze van uw dochter ernstige tegenstrijdigheden te worden vastgesteld.

Deze werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in haar beslissing:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw moeder. Zo verklaarde u met betrekking tot de inval van de onbekende mannen in december 2010 dat u en uw moeder beiden in de living waren toen die mannen binnenvielen (CGVS D. 29/10/12 p.8). Uw moeder, daarentegen, verklaarde dat jullie zich beiden in de keuken bevonden op het moment van de inval (CGVS K. 28/01/13 p.11). Hierop volgend werd aan uw moeder gevraagd of de keuken en de woonkamer aparte ruimtes waren, waarop zij antwoordde dat alle ruimtes in jullie huis apart zijn, de keuken is apart, de living is apart, en dan was er nog een aparte slaapkamer voor uw broer. Ook zei uw moeder dat er een deur was tussen de keuken en de living (CGVS K. 28/01/13 p.11). Wanneer uw moeder vervolgens geconfronteerd werd met jullie tegenstrijdige verklaringen, verklaarde zij dat u misschien de zaal, de inkom had bedoeld, aangezien de keuken ook wordt gebruikt om bezoekers te ontvangen (CGVS K. 28/01/13 p.11). Wanneer echter aan u een verklaring werd gevraagd voor de vastgestelde inconsistentie, zei u dat jullie zich in de eetzaal bevonden en dat uw huis helemaal uit een ruimte bestaat en dat er naar de keuken geen deur is. Uw moeder bedoelde misschien een boog, verklaarde u (CGVS D. 28/01/13 p.6). Dat u en uw moeder echter verschillende verklaringen afleggen met betrekking tot de ruimte waarin jullie zich bevonden op het moment van de inval van een vijftal onbekende mannen en dat jullie ter verdediging hiervan een volledig verschillende beschrijving geven van het huis waarin jullie jaren samen

hebben gewoond, en jullie dus opnieuw tegenstrijdige verklaringen afleggen, zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig wordt aangetast.

Daarnaast legden u en uw moeder niet eenduidige verklaringen af met betrekking tot die onbekende mannen die jullie huis binnenvielen. Zo verklaarde uw moeder dat een of twee van de vijf à zes mannen een masker droegen (CGVS K. 28/01/13 p.11), terwijl u verklaarde dat ze allemaal een masker droegen. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u enkel dat u het zich zo herinnert (CGVS D. 28/01/13 p.7). Hiermee wordt echter geen afdoende verklaring geboden voor de vastgestelde inconsistentie en blijft deze overeind. De geloofwaardigheid van uw problemen wordt dus verder ondermijnd.

Verder verklaarde u meermaals dat de vijf à zes mannen die uw huis binnenvielen uitsluitend Russisch spraken, dat ze heel goed Russisch spraken, dat ze puur Russisch spraken (CGVS D. 29/10/12 p.6,7,8; 28/01/13 p.5). Uw moeder verklaarde dan weer dat de onbekende mannen zowel Russisch, Georgisch als Abchazisch spraken, dat er zowel Georgisch-sprekenden als Russisch-sprekenden bij waren (CGVS K. 29/10/12 p.13, 28/01/13 p.10). Wanneer uw moeder met uw verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde zij dat u misschien alleen Russisch had gehoord, maar dat zij ook Georgische woorden had gehoord (CGVS K. 28/01/13 p.11). Wanneer u vervolgens werd geconfronteerd met deze anomalie, verklaarde u dan plots dat u naast Russisch en Georgisch ook nog Migreels had gehoord (CGVS D. 28/01/13 p.6). Dat u echter aanvankelijk uw moeder tegenspreekt, maar daaropvolgend ook nog zichzelf, wordt niet aanvaard. Er wordt dus verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Bovenstaande inconsistenties handelen over kernelementen van jullie asielrelaas, namelijk de inval van onbekende mannen in december 2010, die de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vlucht uit uw land van herkomst. Dat u en uw moeder in dergelijke mate tegenstrijdige verklaringen hierover afleggen, is problematisch. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht om gedurende de volledige asielprocedure coherente en eenduidige verklaringen af te leggen, hetgeen bij jullie niet het geval is. Dit komt jullie geloofwaardigheid geenszins ten goede."

Voorts dient te worden aangehaald dat ook uw reisroute, zoals die door u werd verklaard, niet overtuigend is.

U verklaart dat u per bus naar België bent gereisd en dat Lena, de vrouw die u begeleidde, uw paspoort bijhield, maar u weet niet of daar een visum in stond (CGVS K. 28/01/13 p.3).

Ook weet u niet via welke landen u bent gereisd, u verklaart geen grenscontroles te hebben meegemaakt en u hebt geen afspraken gemaakt met Lena over wat u moest doen wanneer toch werd ontdekt dat u met ongeldige papieren reisde (CGVS K. 29/10/12 p.11,12).

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk om de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Georgisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het is achtergebleven bij uw smokkelaar (CGVS K. 28/01/13 p.3), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt doordat uw dochter ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaarde dat u geen reispaspoort had, omdat de politie het na uw arrestatie niet meer had teruggegeven (CGVS D. 29/10/12 p.11), terwijl u wel verklaarde over een reispaspoort te beschikken bij uw vertrek naar België (CGVS K. 29/10/12 p.9).

De vaststelling dat u ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reis van Georgië naar België is zwaarwichtig en tast de geloofwaardigheid van uw problemen verder aan.

Overigens, dat uw dochter aanhaalt dat uw paspoort niet werd teruggegeven na de arrestatie, terwijl er hiervan in uw verklaringen geen sprake is, bevestigt nogmaals het bedrieglijke karakter van uw verklaringen over de arrestatie die u zou hebben meegemaakt en de langdurige problemen die u daarna zou hebben ondervonden.

Vervolgens dient nog te worden op gewezen dat uw gedrag bezwaarlijk te rijmen valt met de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich, in de periode waarin u reeds problemen kende en in de periode waarin u verklaart dat u zich maandelijks moest aanmelden bij de probatieafdeling om te

bevestigen dat u zich nog in de stad bevond (CGVS K. 28/01/13 p.9), nog gewend hebt tot uw autoriteiten voor een reispaspoort.

Dat u echter zonder problemen een reispaspoort hebt kunnen verkrijgen is opmerkelijk.

U verklaarde immers dat u als gevolg van uw vermeende misdaad, namelijk dat u de grens met Abchazië illegaal zou hebben overgestoken, de stad niet mocht verlaten en dat u zich maandelijks moest gaan aanmelden ter controle (CGVS 28/01/13 p.9).

Deze vaststelling doet opnieuw ernstige vragen rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen omtrent uw problemen.

Wat betreft de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Bovendien werden ook hier merkwaardige vaststellingen gedaan. Zo blijkt uit het vonnis van de rechtbank, dat u voorlegt om te staven dat u wel degelijk werd vervolgd omwille van het illegaal oversteken van de grens met Abchazië, tegenstrijdige informatie met uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal.

In het vonnis wordt namelijk vermeld dat u een advocaat had, ene D.G., terwijl u verklaarde geen advocaat te hebben gehad (CGVS K. 28/01/13 p.6).

Daarnaast staat er op de tweede bladzijde van het door u voorgelegde vonnis plots een andere naam vermeld bij "de beschuldigde" dan de uwe. Er staat namelijk "F. (dochter van A.) R.", waar er uw naam, "K.M.", zou moeten staan (Document 2).

Wanneer u met deze opvallende vaststelling werd geconfronteerd, verklaarde u dat dat inderdaad vreemd is, maar dat dit te wijten valt aan de onoplettendheid van de medewerkers van de rechtbank die zeer veel zaken opstellen en de naam dus hebben vergeten aan te passen (CGVS K. 28/01/13 p.6). Daar u daarenboven zelf ook nog aanhaalt dat de inhoud van het vonnis verzonnen is (CGVS K. 28/01/13 p.6), kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas door dit document in geen geval worden hersteld.

De boete die u voorlegt bevat eveneens informatie die in strijd is met uw verklaringen.

Zo wordt in dit document vermeld dat u de probatievoorwaarden niet hebt gerespecteerd en dat u niet naar de probatieafdeling bent gegaan (Document 6), dit terwijl u verklaarde zich elke maand te hebben aangemeld uit vrees voor een arrestatie (CGVS K. 28/01/13 p.7).

Bovendien wordt op de boete nergens vermeld waarom u precies onder probatievoorwaarden stond, en kunnen uw verklaringen dus ook door dit document niet worden bevestigd. In de bankafschriften wordt vermeld dat u ongeveer 3000 Lari aan de Georgische schatkist hebt betaald omwille van administratieve inbreuken op de grondwet (Document 7,8). Nergens wordt echter concreet vermeld welke inbreuken het hier betreft, waardoor dit document opnieuw geen bewijs vormt van de door u verklaarde problemen. Bovendien betreft het hier slechts kopieën, wat op zich een beperkte bewijswaarde impliceert.

De overige documenten die u voorlegde, zijn niet van die aard om bovenstaande conclusies te wijzigen.

Uw identiteitskaart, de kopieën van uw huwelijksakte en van de overlijdensakte van uw man en de verschillende medische documenten over het overlijden van uw man en over uw eigen gezondheidstoestand bevatten enkel persoonsgegevens over u en uw man en over jullie gezondheidstoestand, hetgeen door mij niet wordt betwist.

Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat ten aanzien van uw dochter D.M. en uw zoon De.M. eveneens beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werden genomen.

Bijgevolg kan in uw hoofdte niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde **K.M.** geboren te **Zugdidi**, op **20.07.1952** van nationaliteit : **Georgië** het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30 januari 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van "*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een "*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*" (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met

bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritare zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde vreemdelingenwet.

Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een syntheseseminarie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang.*

In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”

Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering*

van de *subsidaire beschermingsstatus*”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13*quinquies*), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 februari 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de (zie het verzoekschrift, p. 4) *“materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoekster gaat in op de elementen van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past deze vervolgens toe op haar asielrelaas.

Wat betreft het element (zie p. 4) *“zich buiten het land van herkomst bevinden”* wijst verzoekster er op dat zij zich in België bevindt, waar zij op 3 september 2012 een asielaanvraag heeft ingediend.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging, legt verzoekster uit dat deze vrees een subjectief en een objectief element omvat, doch dat *“vrees volstaat”*; de asielzoeker moet volgens haar (zie p. 4) *“niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad”*.

Verzoekster is dan ook van mening dat zij (zie p. 4) *“wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert”* en dat de commissaris-generaal uitgaat *“van de verkeerde veronderstellingen”*.

Omtrent de in de bestreden beslissing weerhouden vaagheden over de vervolgers, is verzoekster van oordeel dat zij wel degelijk heeft aangegeven dat het de politie was die in 1998 bij hen thuis kwam binnenvallen en dat zij ook met betrekking tot de boetes, de betrokken dienst heeft genoemd, maar enkel de namen niet wist. Het niet kennen van de voor- of achternamen van de betrokken agenten wil volgens verzoekster echter niet zeggen (zie p. 5) *“dat men niet weet dat het de politiediensten zijn”*. Zij wijst er tevens op dat zij heeft verklaard dat zij de boetes moest betalen bij de probatiewettelijke commissie, wat een afdeling is van de politiediensten.

Wat betreft de in de beslissing weerhouden vaagheden en tegenstrijdigheden in de verklaringen van haar dochter, wijst verzoekster er op dat haar dochter door medicatie geheugenproblemen kent; zij verwijst naar de bijsluiters van Lysanxia waaruit blijkt dat de mediatie (zie p. 6) *“wel degelijk geheugenproblemen (kan) veroorzaken”*.

Zij stelt verder dat haar dochter de informatie over de boetes (zie p. 6) *“slechts uit tweede hand had, namelijk wat haar moeder haar erover vertelde”*.

Zij legt nog uit dat in haar woonst tussen de living en de keuken (zie p. 6) *“een volte (is) waar men een deur kan insteken om de ruimtes af te sluiten, in de woning van verzoekster is geen deur in de volte aanwezig”*; zij stelt *“dat haar uitleg over de “volte” mis moet zijn begrepen of vertaald zijn geweest”*.

Betreffende het aantal gemaskerde invallers, herhaalt verzoekster dat zij zeer bang was en daardoor niet alles heeft onthouden. Zij voert aan (zie p. 6) *“dat het goed kan zijn dat haar dochter enkel Russisch heeft horen praten gezien het meerdere mannen waren en zij onderling verschillende gesprekken hadden”*; zij verklaart dat haar dochter enkel gesprekken in het Russisch heeft gehoord, maar dat verzoekster *“meent ook andere talen te hebben gehoord”*.

Omtrent het bekomen van haar paspoort stelt verzoekster (zie p. 7) *“dat de praktijk in Georgië helemaal anders verloopt”* en dat de dienst waar zij zich maandelijks moest aanmelden afgescheiden was van de dienst waar zij haar paspoort heeft aangevraagd.

Verder herhaalt zij dat haar dochter ernstige gezondheidsproblemen heeft en veel medicatie diende te nemen, waardoor (zie p. 7) *“zij soms andere dingen zegt dan haar moeder”*.

Waar de commissaris-generaal omtrent de reisweg in zijn beslissing verwijst naar informatie van 2006, is verzoekster van oordeel dat deze betrekking heeft op Tsjetsjeense asielzoekers en dat deze informatie zelf aangeeft (zie p. 7) *“dat wel degelijk nog grensovergangen bestaan die niet worden bewaakt”*.

Met betrekking tot het neergelegde vonnis en de boetes, wijst verzoekster er op (zie p. 7) *“dat in Georgië heel vaak met standaardbeslissingen wordt gewerkt en dat het hier dus om een materiële vergissing gaat”*. Ze wijst erop dat ze een bankafschrift heeft voorgelegd *“waaruit blijkt dat zij 3000 Lari heeft betaald wegens administratieve inbreuken op de grondwet”*.

Zij stelt dat er in Georgië veel corruptie is, wat valse beschuldigingen in de hand werkt, en dat eerlijke processen er in het gedrang komen; zij verwijst dienaangaande (zie p. 8) naar *“Ivianishvi’s government is readjusting the law on occupation”* van 11 februari 2013 en *“Human rights report 2005, Georgie”* van 2006.

Aangaande het element (zie p. 8) *“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”*, verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer. Zij herneemt kort haar asielrelaas en stelt dat de relaties tussen Rusland en Georgië nog steeds uiterst gespannen zijn.

Wat betreft het element (zie p. 9) *“de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren”*, roept verzoekster rechtsleer in en besluit zij dat zij de bescherming van haar land van herkomst niet kan invoeren omdat zij problemen kent *“met de politie zelf”*.

Verzoekster voert vervolgens een schending in van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet, alsook een schending van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Verzoekster voert tevens een schending aan van de *“materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij wijst er vervolgens op (zie p. 10) *“dat de huidige toestand in Georgië absoluut niet stabiel is”* en citeert uit *“Géorgie/UE: Catherine Ashton à Tbilissi lundi 26 novembre”* van 25 november 2012 en *“Current political situation in Georgie discussed in House of Lords”* van 14 december 2012.

Verzoekster vraagt de beslissing van de commissaris-generaal (zie p. 11) *“te vernietigen en te hervormen”* en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal, evenals het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing *“te vernietigen en te hervormen”* en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, evenals het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen.

3.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift *“Medische attesten met betrekking tot de gezondheidssituatie van de dochter van verzoekster”*, *“Bijsluiter Lysanxia”*, *“Ivianishvi’s government is readjusting the law on occupation”* van 11 februari 2013, *“Human rights report 2005, Georgie”* dd. 2006, *“Géorgie/UE: Catherine Ashton à Tbilissi lundi 26 novembre”* dd. 25 november 2012 en *“Current political situation in Georgie discussed in House of Lords”* van 14 december 2012.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster op een onaannemelijk manier vaag is met betrekking tot kernaspecten van haar asielrelaas.

Zo weet zij niet door welke dienst of welke organisatie zij werd gearresteerd in augustus 2009 (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2012, p. 4; zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 4, 5), weet zij niet waar precies zij een dag lang werd vastgehouden (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2012, p. 5; zie het gehoorverslag van 28 januari 2013, p. 4), noch bij welke dienst zij regelmatig boetes moest betalen (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2012, p. 7). Gevraagd of de personen met wie zij problemen heeft dezelfde waren als diegene die haar man in 1998 hadden vermoord, moest verzoekster het antwoord ook schuldig blijven (zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 4).

De stelling van verzoekster in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk heeft aangegeven dat het de politie was die in 1998 (zie het verzoekschrift, p. 5) kwam binnenvallen bij hen thuis, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent haar arrestatie in augustus 2009.

De bewering in haar verzoekschrift dat zij, met betrekking tot de boetes, de betrokken dienst heeft genoemd en dat zij heeft verteld dat zij de boetes moest betalen bij de probatiecommissie, wat een afdeling is van de politiediensten, maar slechts hun namen niet wist, wordt niet aangenomen gezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitdrukkelijk antwoordde niet te weten van welke dienst de boetes uitgingen (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2012, p. 7).

De Raad wijst er nog op dat verzoekster verklaarde te hebben nagelaten om meer informatie te bekomen over de identiteit van haar vervolgers.

Van verzoekster kon inderdaad worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien blijkt ook de dochter D. van verzoekster onaannemelijk onwetend over het gebeurde.

Zo wist haar dochter niet door hoeveel personen verzoekster werd gearresteerd, waar verzoekster zich bevond op het moment van de arrestatie, welke kleren de personen droegen die verzoekster kwamen arresteren en op welke manier verzoekster bij haar vrijlating naar huis is gekomen. Zij wist evenmin om de hoeveel tijd ze zich moest gaan aanmelden bij de probatieafdeling (zie het verhoorverslag van D. van 29 oktober 2012, p. 14; zie het verhoorverslag van D. van 28 januari 2013, p. 3, 5).

De Raad benadrukt dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat haar dochter door medicatie geheugenproblemen kent; zij verwijst naar de bijsluiters van Lysanxia waaruit blijkt dat de medicatie *“wel degelijk geheugenproblemen (kan) veroorzaken”*. Zij wijst er verder op dat haar dochter de informatie over de boetes *“slechts uit tweede hand had, namelijk wat haar moeder haar erover vertelde”*.

Betreffende de bijgevoegde bijsluiters van de medicatie Lysanxia, stelt de Raad vast dat dit stuk bezwaarlijk afbreuk doet aan bovenstaande onwetendheden, gezien de bijsluiters stelt dat *“Een anterograde amnesie kan optreden bij gebruik van therapeutische dosissen”* en verder nog stelt dat *“Benzodiazepinen kunnen geheugenverlies van recente informatie induceren, dat over het algemeen optreedt binnen enkele uren na de inname van het product. Om dit risico te verminderen dienen, de patiënten te zorgen dat zij een ononderbroken slaap hebben van 7 tot 8 uur na de toediening van het geneesmiddel”*.

Uit de bijsluiters kan dus enkel worden afgeleid dat de mogelijkheid tot geheugenverlies bestaat, doch dat deze geen vaststaand gevolg is. Tevens wijst de Raad erop dat het gebrek aan kennis van verzoeksters dochter incidenten betreft die in 2009-2010 plaatsvonden, wat aldus bezwaarlijk als *“recente informatie”* kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoekster bovendien geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat haar dochter wel degelijk aan ernstige geheugenproblemen lijdt. Het neergelegde medische attest van 23 juni 2011 vermeldt enkel dat verzoeksters dochter is opgenomen ter behandeling van tuberculose en maakt aldus niet aannemelijk dat de medische toestand van haar dochter haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

De vage verklaringen van verzoeksters dochter omtrent dergelijke cruciale gebeurtenissen zijn bijgevolg niet aannemelijk en keren zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster.

De Raad merkt verder talrijke tegenstrijdigheden op in verzoeksters verklaringen en die van haar dochter.

Zo verklaarde verzoekster dat de personen die haar kwamen arresteren, burgerkledij droegen (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2012, p. 5), terwijl haar dochter aanhaalde dat de twee mannen die bij hun binnenvielen in augustus 2009, politiekleren droegen, waarna zij onmiddellijk haar verklaringen aanpaste en zei dat zij zich de kledij van deze personen niet meer herinnert door de medicatie die zij moet nemen (zie het verhoorverslag van D. van 29 oktober 2012, p. 14).

Met betrekking tot de boetes die verzoekster regelmatig moest betalen, verklaarde verzoekster dat ze die boetes telkens ontving wanneer zij werd opgeroepen naar de probatiedeling (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2012, p. 8, zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 8), terwijl haar dochter verklaarde dat er elke keer verschillende mannen langskwamen om het verschuldigde geld te komen halen (zie het verhoorverslag van D. van 29 oktober 2012, p. 15).

Aangaande de inval van de onbekende mannen in december 2010 verklaarde de dochter van verzoekster dan weer dat zij en verzoekster beiden in de living van het huis waren toen die mannen binnenvielen (zie het verhoorverslag van D. van 29 oktober 2012, p. 8), terwijl verzoekster daarentegen verklaarde dat ze zich beiden in de keuken bevonden op het moment van de inval (zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 11).

Gevraagd aan verzoekster of de keuken en de woonkamer aparte ruimtes waren, antwoordde zij dat alle ruimtes in hun huis apart zijn en dat er een deur was tussen de keuken en de living (zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 11), terwijl haar dochter beweerde dat hun huis helemaal uit een ruimte bestaat en dat er naar de keuken geen deur is (zie het verhoorverslag van D. van 28 januari 2013, p. 6).

Met betrekking tot de onbekende mannen die hun huis binnenvielen, verklaarde verzoekster dat een of twee van de vijf à zes mannen een masker droegen (zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 11), terwijl haar dochter verklaarde dat ze allemaal een masker droegen (zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 7).

Verzoeksters dochter verklaarde dan weer meermaals dat de vijf à zes mannen die haar huis binnenvielen uitsluitend Russisch spraken, dat ze heel goed Russisch spraken, dat ze puur Russisch spraken (zie het verhoorverslag van D. van 29 oktober 2012, p. 6-8; zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 5), terwijl verzoekster beweerde dat de onbekende mannen zowel Russisch, Georgisch als Abchazisch spraken, dat er zowel Georgisch-sprekenden als Russisch-sprekenden bij waren (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2012, p. 13; zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 10).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde verzoeksters dochter plots dat zij naast Russisch en Georgisch ook nog Migreels had gehoord (zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 6), wat niet overeenkomt met haar eerdere verklaringen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift met betrekking tot bovenstaande tegenstrijdigheden, stelt dat haar dochter door medicatie geheugenproblemen kent, herhaalt de Raad dat verzoekster geen medisch

attest neerlegt waaruit zou blijken dat haar dochter aan ernstige geheugenproblemen lijdt en dat de bijsluiter dit evenmin aantoont.

In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster dat haar dochter de informatie over de boetes *“slechts uit tweede hand had, namelijk wat haar moeder haar erover vertelde”*. Zij verklaart dat tussen de living en de keuken *“een volte (is) waar men een deur kan insteken om de ruimtes af te sluiten, in de woning van verzoekster is geen deur in de volte aanwezig”*; ze laat gelden *“dat haar uitleg over de “volte” mis moet zijn begrepen of vertaald zijn geweest”*.

Betreffende het aantal gemaskerde invallers, herhaalt verzoekster dat zij zeer bang was en daardoor niet alles heeft onthouden. Zij voert aan *“dat het goed kan zijn dat haar dochter enkel Russisch heeft horen praten gezien het meerdere mannen waren en zij onderling verschillende gesprekken hadden”*; zij legt uit dat haar dochter enkel gesprekken in het Russisch heeft gehoord, maar dat zij *“meent ook andere talen te hebben gehoord”*.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het uiten van post-factum beweringen, die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken.

De aangehaalde gebeurtenissen zijn dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster en haar dochter, ondanks de traumatische ervaring, bij machte zouden moeten zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoeksters gedrag bezwaarlijk te rijmen valt met de door haar verklaarde vrees voor vervolging.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij zich, in de periode waarin ze reeds problemen kende en in de periode waarin zij verklaart dat zij zich maandelijks moest aanmelden bij de probatieafdeling om te bevestigen dat zij zich nog in de stad bevond (zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 9), nog gewend heeft tot haar autoriteiten voor een reispaspoort, dat zij vervolgens zonder problemen heeft kunnen verkrijgen.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster *“dat de praktijk in Georgië helemaal anders verloopt”* en dat de dienst waar zij zich maandelijks moest aanmelden, afgescheiden was van de dienst waar zij haar paspoort heeft aangevraagd.

De Raad merkt op dat dit ongestaafde bewering van verzoekster betreft die trouwens ook tegen de logica ingaat gezien zij als gevolg van haar vermeende misdaad, namelijk dat zij de grens met Abchazië illegaal zou hebben overgestoken, de stad niet mocht verlaten en zich maandelijks moest gaan aanmelden ter controle (zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 9), maar zij er alsnog in slaagde zonder problemen een reispaspoort te bekomen.

De Raad merkt dienaangaande nog op dat verzoeksters dochter verklaarde dat het paspoort van haar moeder niet werd teruggegeven na de arrestatie (zie het verhoorverslag van D. van 29 oktober 2012, p. 11), wat niet te rijmen valt met verzoeksters eigen verklaringen dat zij over een reispaspoort beschikte bij haar vertrek naar België (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2012, p. 9).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nogmaals herhaalt dat haar dochter ernstige gezondheidsproblemen heeft en veel medicatie diende te nemen, waardoor *“zij soms andere dingen zegt dan haar moeder”*, antwoordt de Raad dat verzoekster niet aantoont dat de geestelijke toestand van haar dochter haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

Wat betreft de documenten die verzoekster voorlegt ter staving van haar asielrelaas, merkt de Raad vooreerst op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Bovendien bevat het vonnis van de rechtbank tegenstrijdige informatie met verzoeksters verklaringen. In het vonnis wordt namelijk vermeld dat verzoekster een advocaat had, ene D.G., terwijl verzoekster verklaarde geen advocaat te hebben gehad (zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 6). Daarnaast staat er op de tweede bladzijde van het vonnis plots een andere naam vermeld bij *“de beschuldigde”*, namelijk *“F. (dochter van A.) R.”*, waar er *“K.M.”* zou moeten staan.

De voorgelegde boete bevat eveneens informatie die in strijd is met verzoekster eigen verklaringen. Zo wordt in dit document vermeld dat zij de probatievoorwaarden niet heeft gerespecteerd en dat zij niet

naar de probatieafdeling is gegaan, terwijl verzoekster verklaarde zich elke maand te hebben aangemeld uit vrees voor een arrestatie (zie het verhoorverslag van 28 januari 2013, p. 7).

Ook wordt op de boete nergens vermeld waarom zij precies onder probatievoorwaarden stond en kunnen haar verklaringen dienaangaande bijgevolg niet door dit document niet worden bevestigd.

De bankafschriften, ten slotte, betreffen slechts fotokopieën. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Verzoeksters ongestaafde bewering in haar verzoekschrift, aangaande het vonnis en de boete, "*dat in Georgië heel vaak met standaardbeslissingen wordt gewerkt en dat het hier dus om een materiële vergissing gaat*" kan bovenstaande vaststellingen omtrent de bewijswaarde van de documenten niet herstellen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat er in Georgië veel corruptie is, wat valse beschuldigingen in de hand werkt, dat eerlijke processen er in het gedrang komen -waarvoor zij verwijst naar "*Ivianishvi's government is readjusting the law on occupation*" van 11 februari 2013 en "*Human rights report 2005, Georgie*" van dd. 2006- en stelt "*dat de huidige toestand in Georgië absoluut niet stabiel is*" -onder verwijzing naar "*Géorgie/UE: Catherine Ashton à Tbilissi lundi 26 novembre*" van 25 november 2012 en "*Current political situation in Georgie discussed in House of Lords*" van 14 december 2012-, wijst de Raad erop een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De stelling in haar verzoekschrift "*dat de huidige toestand in Georgië absoluut niet stabiel is*" -waarvoor ze citeert uit "*Géorgie/UE: Catherine Ashton à Tbilissi lundi 26 novembre*" van 25 november 2012 en "*Current political situation in Georgie discussed in House of Lords*" van 14 december 2012- toont niet aan dat er in Georgië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde

schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ("bijlage 13quinquies") van 7 februari 2013, is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE